

Trăinicia credințelor românești legate de naștere

Articolul compară schimbările apărute de-a lungul secolelor în cadrul riturilor de naștere din Moldova și România, ajungând la concluzia că există puține transformări în ultimele secole. Sunt invocate lucrări etnografice din secolele al XIX-lea și al XX-lea, ce servesc ca element de referință pentru practicile culese pe teren în ultimii ani. Fiecare etapă a acestui rit de trecere pare a fi păstrat tipare menite a ajuta mama și pe pruncul ei să se adapteze la noua stare ontologică. În ciuda faptului că tehnologia și evoluția societății au supus gândirea tradițională schimbării, credințele legate de naștere rămân în mare parte constante și protejează neofitii, atât la nivel psihologic, cât și magic. Figura moașei este, de asemenea, conturată, deși această ocupație empirică a dispărut. Tărăncile încă și-o amintesc și povestesc faptele ei într-o manieră similară cu legende. Se degajă din studiul de față impresia generală despre natura sacră a femeii capabile să dea naștere și să provoace fecunditate, ori din contra, sterilitate în mediul înconjurător. La rândul său, pruncul este foarte afectat de tot ceea ce mama sa gândește, face sau atinge pe timpul sarcinii, și totodată de persoanele care vin în preajma lui până fi botezat. Moașa avea menirea de a-i păzi pe cei doi și o parte din gesturile ei sunt astăzi înfăptuite în mod ceremonial chiar de mamă sau de rudele acesteia.